Nadija Rebronja

PLES MORIMA

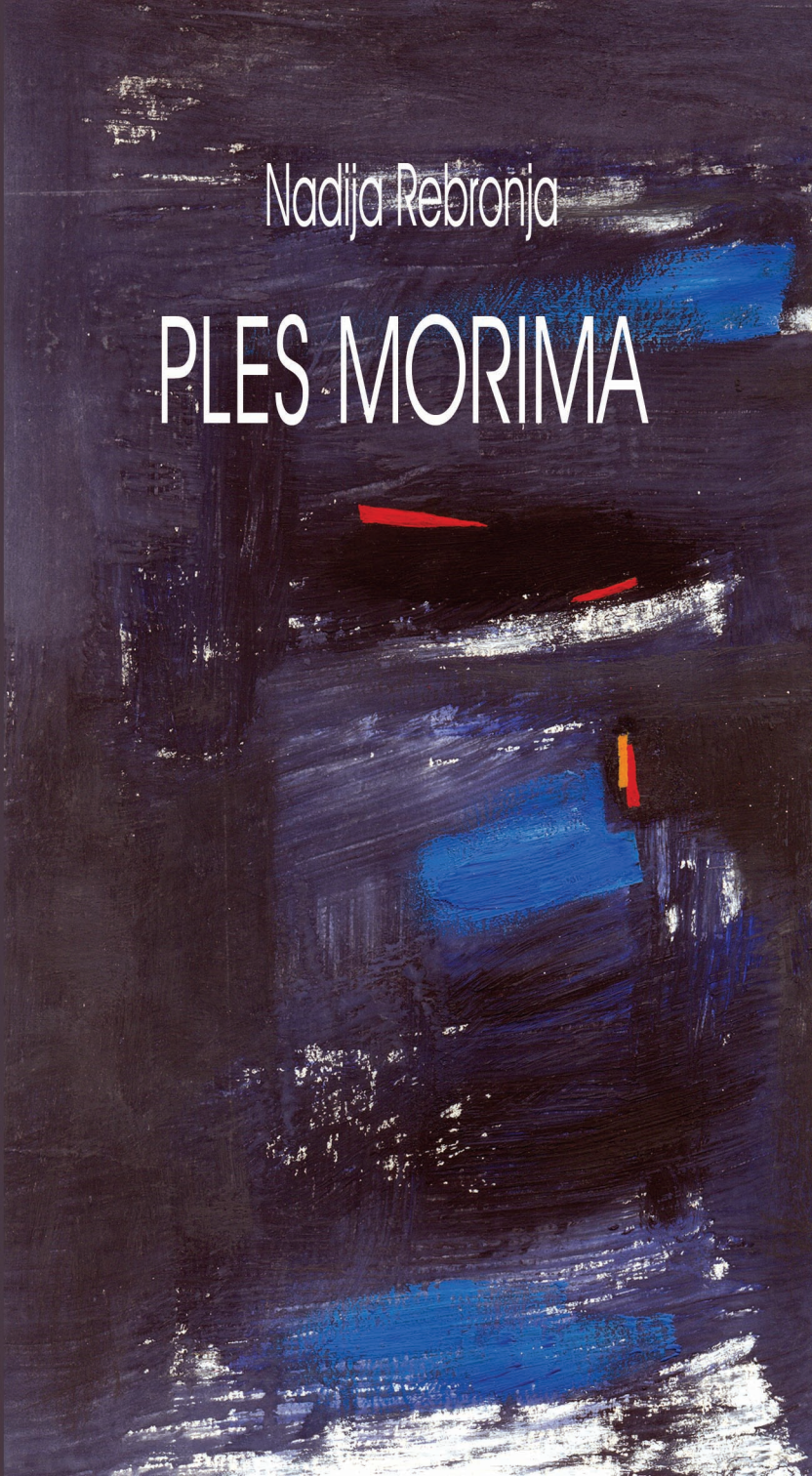

Nadija Rebronja

Ples morima

Novi Pazar
2008.

Nadija Rebronja
PLES MORIMA
Izdavač
Narodna biblioteka
“Dositej Obradović”
Novi Pazar

Za izdavača
Fuad Baćićanin

Recenzenti
Prof. dr Ljiljana Pešikan-Ljuštanović
Asmir Kujović

Lektura
Fatima Pelesić-Muminović

Naslovna stranica
Muhamed Đerlek-Max

Štampa
Gramis, Raška

kapi

KAPI

(Hafizu Širaziju)

1.

Dugo zeboh, o Hafiz,
Pa stihom tvojim
Vatru predvorja svoga
Naložih.

Skotrlja se suza, o Hafiz,
Niz lice i naličje
Ove misli tuđe,
Otrgnute.

Razbih krčag, o Hafiz,
I ostavih suhe snove
Predaleko
Od početka.

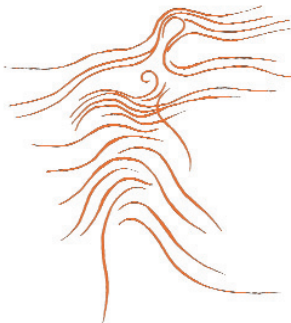

2.

Osjetih, Hafiz,
Lice Mjeseca
I oslušnuh kako sija.
Prolih nadu
Kao mlijeko iz krčaga
Da u bari
Njegov odraz ugledam.
Al ne znadoh
-sam je Mjesec
Samo odsjaj
Svjetlosti.

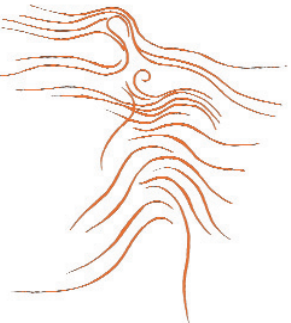

* * *

Jedna travka
Provirila iz pločnika
Tu, kraj Bosfora.
U očima, umjesto zjenica,
Dvije polovine
Jednog Istanbula.

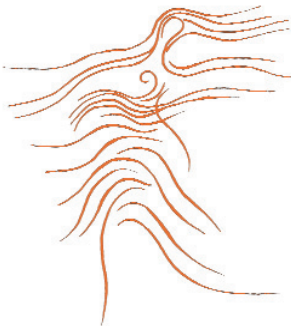

nadija rebronja

* * *

Zaboravila sam ruke
-jednu u Rumeliji,
Drugu u Anadoliji
Nemam više čime
Da te zagrlim.

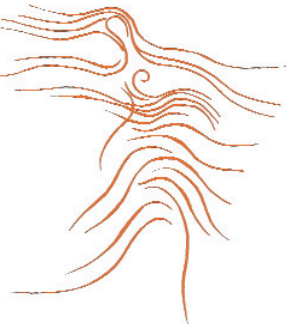

* * *

Rastegla sam se preko Bosfora
Ko Bogaz most.
Jednog ću se dana
Morati srušiti,
Al ne znam samo
Kom će me kontinentu
Odnijeti talasi.

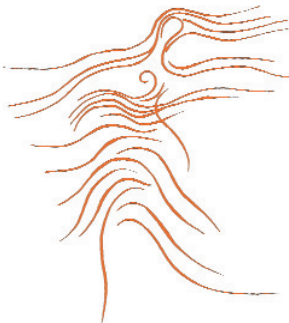

nadija rebronja

* * *

Za koji ular ili grivu
Da povučem divlje vrijeme
Što mi otima drhtanje brade
I izgrizenu usnu
Kraj Bune što drhturi;
Pitom Mjesec,
Vajano stijenje
I u njegovom gnijezdu
Tekiju?

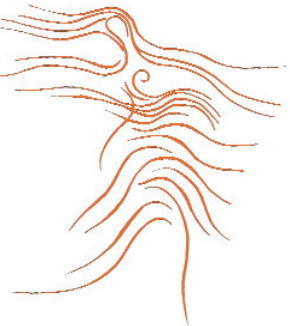

* * *

Prvi put sretoh
Tvog leptira
Na putu
Do svjetiljke.
Tada znadoh
U osmijehu
Nosiš tajnu
Istine.
Zarekoh se
Da ću biti
Tražitelj,
A tvoj osmijeh
Moj vječiti
Saputnik.

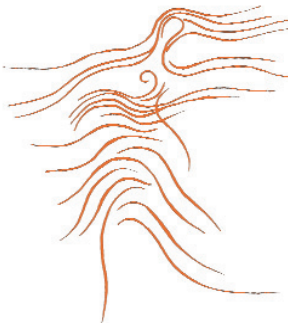

nadija rebronja

* * *

Testiju dul-jaga drhtavo čuvam,
Još uvijek prolila je nisam.
Zrno pijeska u duši nosim
I san o biseru snijem.
Slavuje moje pretihe
Neka niko ne čuje,
Dok snove ne dosanjam.

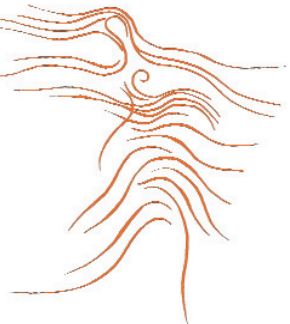

* * *

Tvoje su se oči
Prolile po meni,
Al su se tvoje ruke
Raširile slijepom tišinom
Ko koralni sprud.
Kad noću kreneš da kradeš
Pitome doline
Ispod mojih prozora,
Raspustiću iz kose slavuje
Da ih pitam
Gdje da nađem
U tvom osmijehu
Sakriven Istanbul.

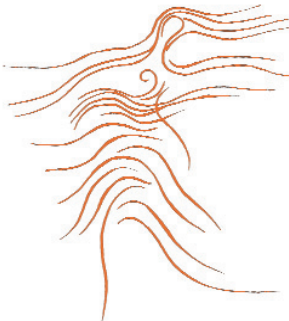

nadija rebronja

* * *

Odapeću strijelu
Ko Gurbi-baba
I čekaću da padne
Na tvoje grudi,
Da u njima podignem
Svoj hram.

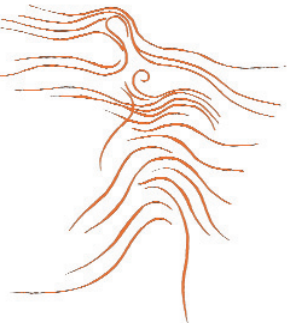

* * *

Dok ležim na zemlji
Kosa mi umršena
U pruće sunca,
Iz šake mi
Pet vlati trave
Niklo,
Na dnu nogu,
Mjesto stopala,
Obluci,
U grudi
Slila se kiša.
Zemlja sam
Na kojoj ležim.

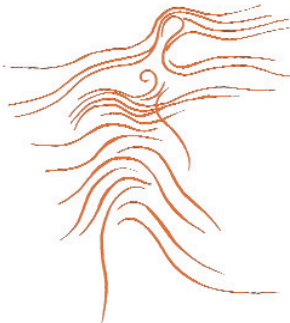

nadija rebronja

* * *

(Junusu Emreu)

Tvoj stih je Anadolija u meni,
Divlja i topla.
U njoj sebe sretoh
Kako tražim plamen na svijeći
Što miluje tišinu,
Ko trska u blatu
Koja ne zna da l će
Svirala ikad bit.

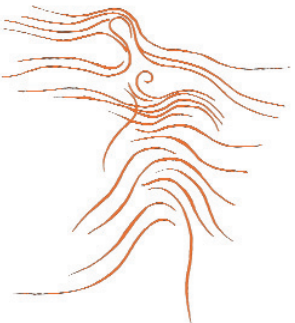

* * *

(Nazimu Hikmetu)

U kandžama
Tvog goluba u kavezu, Nazim,
Bilo je još zrna pijeska
Sa obale, kraj Efesa;
Krila su mu još mirisala
Na Bosfor.
Ja nemam kavez, Nazim,
A ni goluba
Da ga u njemu zarobe.

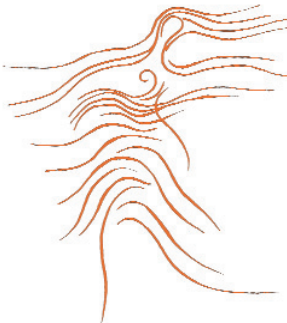

nadija rebronja

* * *

Dvije škrinje u očima nosim
Prašnjave, škripave.
Dva su ključa u tvom glasu
Davno zahrđala.

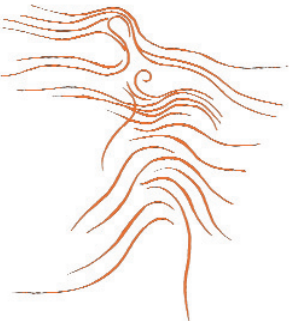

DERVIŠ

Opali su ledeni
Kad se stave na jezik,
Ko noć koja Mu bježi u oči.
Bljesak crnila
Oštar ko sablja
Što visi na zidu
Tamo gdje damari
Kucaju spomen,
Na zidu što ječi
Kad ukrade Mjesec
S Njegova lika,
Kad mu kroz usne procuri
Bosforski zaljev
A kroz prste sklizne
Svaki kamičak
Anadolije.

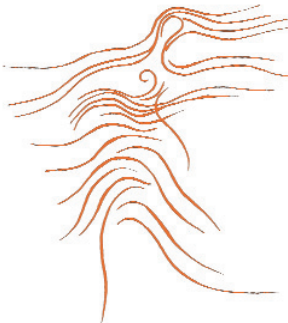

DVOJE

Dva dukata na defu.
Među njima koža nategnuta,
Koža nekad vrela
Od spleta vena životinjskih,
Sad hrapava, od treptaja napeta.
Zvuk je naš dah,
Naše prožimanje
I svrha.

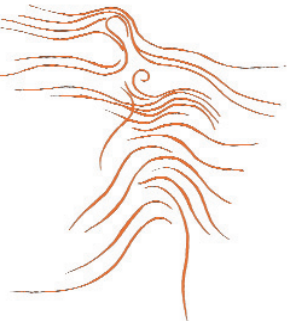

NIKADA JE BILO UVIJEK

(Medžnunova pjesma Lejli)

Šetali smo mi nikada
Anadolskim dolinama,
U kamenim tekijama
Mi tražili jedno drugo.

Hodali smo mi nikada
Po bosforskim mostovima,
Po napetim defovima
Mi svirali jedno drugom.

Plesali smo mi nikada
Po širaskim pločnicima,
Uzburkanim morima
Mi tonuli jedno k drugom.

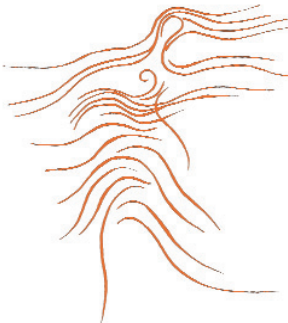

nadija rebronja

Griješili smo mi nikada
Da postoji jedno, drugo,
U plamenu s leptirovima
Ja smo i ti jedno isto.

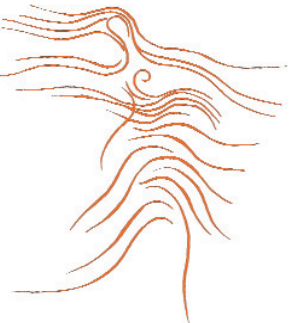

krugovi

* * *

Da li ću ikada
Sresti čovjeka
Koji nikad nije
Jeo jabuke
Ni mirisao
Vlažno lišće;
Koji nikad nije
Obrisao rosu
Sa hrapave kore drveta,
Nikad nije spavao
Ni sanjao,
Nije živio ni na jednoj
Od četiri strane svijeta,
Koji ne postoji,
Samo voli?
Da li ću ikada
Ja biti on?

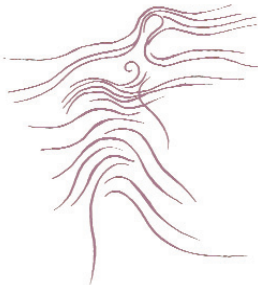

nadija rebronja

* * *

Ako ja tebe poznah
U Prapočelu,
Početak i kraj
Nam nisu dovoljni
Ni potrebni.

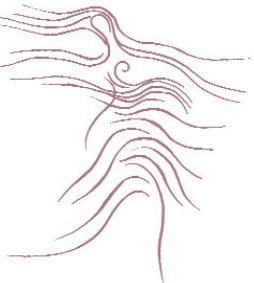

* * *

Počeh da se davim
Na čvrstom tlu,
Pa skočih u more.
I tamo opet
Osjetih strah
Uhvatih se
Za truhlu dasku.
Potonu i daska,
Umalo i ja
Sa njom.
Tada znadoh:
Plivati može
Samo onaj
Što vjeruje u talase
I u vjetar
Što ih pokreće.

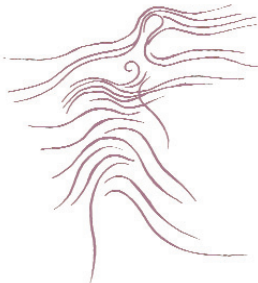

KRUG

"Ako je središte mene u meni",
reče on,
"Onda je središte tebe u tebi.
Zašto ga onda tražimo negdje?",
završi.

"Ja uopšte nisam kap",
rekoh,
"I zato nema ni radijusa
oko mene",
prećutah.

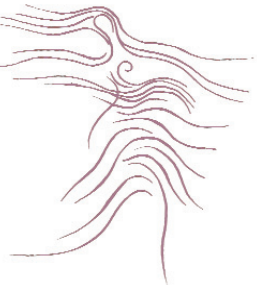

NEMUŠTI GOVOR

Ptica nebo ošine a ne ostavi trag.

Kamen u vodu utone
I prozbori sam o sebi.

Krivi put u prašini
Možda je crtalo dijete štapom
Ili je tuda pobjegla zmija.

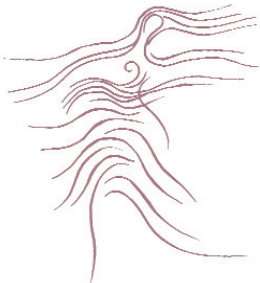

ISPRED KUĆE, ISPOD BREZE, DOK PILI SMO KAHVU

Ona tačka što raste iz daljine
Možda nam drumom nosi
Ožutjela neka pisma.
Možda po našu djevojku
Dolaze prosci.
Možda od kuće kreće
Nekome dženaza.

Ona tačka što blijedi u daljini
Možda je bio vjetar
Što ne donese oluju.

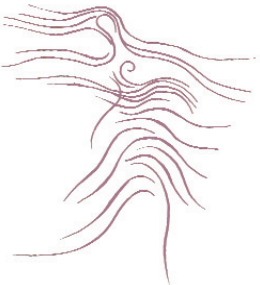

PROKLETSTVO

"Da li je patiti isto što i nemati mastila?",
reče u meni pjesnik.

"Da li je mastilo isto što i krv?",
reče u meni vojnik.

"Da li je krv isto što i vino?",
reče u meni mistik.

"Ne znam", rekoh ja,
"Ali samo se mastilom opijam."

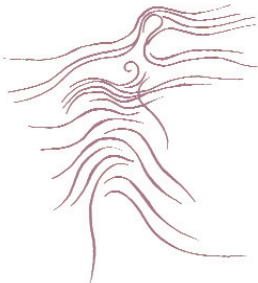

TAJNI ZAVJET

Iz stijene se napih vode
I progutah bijelo i slatko.

Osvrnih se da pogledam kamen
Možda mi je sada
Pobratim.

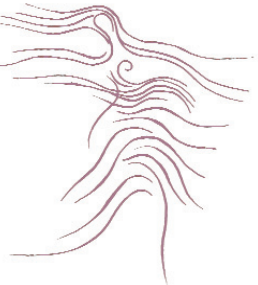

ZADNJI KORAK DO UTOKE

Voda je obgrlila noć
I sa njom začela
Sliku Mjeseca
U svojoj utrobi.

Jednom smo, samo jednom
Imali ovaj dan.

U vodi će,
Kroz vodu će
Desna ruka rasteretiti lijevu.

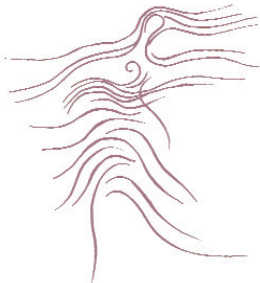

BREZA ME JE ŽALILA JER SAM KRHKA

Na moju brezu su
S našeg jasena slijetale lastavice.

Neki mladić je jednom na koru breze
Čežnjivo urezao otisak očeve ruke.

Uz dvije grane sam se pela
I u krošnji čitala ***Derviš i smrt***.

Na vjetru treperila mi je kosa
A breza me je žalila jer sam krhka.

Na koru breze sam urezala A,
Razbrajajući: Alfa, Alef, Elif.

Moja breza je bila palma
I pod njom sam dala prisegu.

obale

* * *

Neka neko
Prospe brašno
Da se bar malo
Nasmijem.

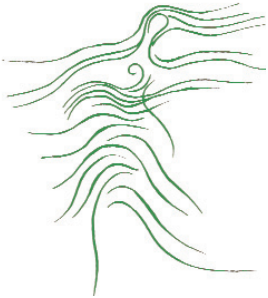

nadija zebronja

* * *

Prokukaše grdne vrane
-prepile se mozgova.
Pocrkaše futne vrane
Prepijene, prejedene.
Dokona fukara
Prdnu u čabar,
A vrane niko
I ne oplaka.

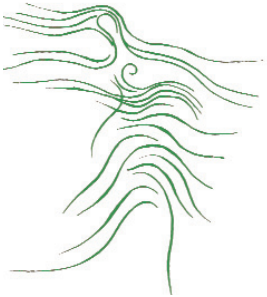

* * *

(Aladinu Lukaču)

Niz istu liticu strmu
Da l da ogrebem
Dlanove?
Da l će mi zapasti pod nokte
Crnilo dileme?
Nekad je bolje, ko ti,
Otići prije nego što kažeš
Previše.

nadija zebronja

* * *

Kad pratih te od sebe
U rat,
Prosuh pregršt pijeska za tobom
Da ništa ko od vode ti ne ide;
I još danju vezem, noću param
Stihove tvoje
Na jastuk naš.

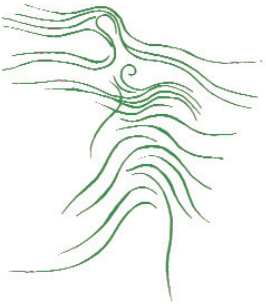

* * *

Kiša je u pilulama
Niz grane naše smreke
Bolnoj zemlji spirala
Staračke pjege.

Krvarila je smreka smolu
Ranjena hirom plavušnog dječaka.
Česma je pred kućom grcala
Kao da je žali.

Rosa-druid je provračala,
Od starice nevjestu izlila.

nadija zebronja

* * *

Dok udišem
Tuđ, izdahnut
Nikotin
I slušam tuđe
Lažno cmakanje,
Samoživo čitam
Samo svoje stihove.

* * *

Oprostite, biću iskrena.
Vaš stas sam grlila onomad pod brezama,
Pod Vašim napetim mišicama se skrila,
Od udova kolibu za nas smo pleli.

Oprostite, biću iskrena.
Izbrojali ste da rijetke su grane na brezama,
A donijeće nam vjetar kiše.

Oprostite biću iskrena,
Vi ne znate da brojite.

OBALE

Tvoja ruka
Ka meni pružena
Mostarski se srušila.

Kraj palih mostova
Mimari isto kamenje klešu
Al iste mostove
Ne grade.

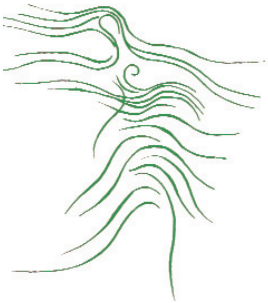

PUTEVI

(posvećeno I.)

Milost kiše
I disanje službenika u tri popodne
Čine da među staklima
Uspijevam da odlutam,
I uporno očekujem
Da će trolejbus što vozi
Od Slavije ka Terazijama
Stati negdje
Kod sarajevske Vijećnice.

nadija zebronja

INTIMA

ja i ti smo imali
fitilj od džeza dogorio
usnama odgurnutu kocku leda
od ruba čaše
dok je nečiji pogled od voska
kapao po nečijem vratu
nečiji duhanski dim upleten u nečiju kosu
jezikom skupljena
raspukla zrna kafe sa nečije kože
i džepom prigušenu
polifonu tišinu nepristiglog SMS-a
sljedećeg dana

NEDOŽUDNO ČEKANJE

Najgnusniji način
Da nešto nemaš
Je da ga imaš,
Zasigurno imaš.

NOĆNIČENJE

Nedoglasno želim
da nečim smjelim,
možda cijepanjem glasačkog listića,
srušim pretponoćnu šutnju nad ovim gradom.
I kad zaokružio bi se Mjesec nad ovim gradom
i zakucao njegov odraz na mom zidu,
sve snoliko
imalo bi opet svoju sliku i sjenu,
a ja bih jedino
u toj sjeni
pronašla hlad.

NIT

Ako dovoljno dugo,
Dovoljno uporno
Gledam u pahulje,
Vidim kako one stoje
A ja letim u vis.
Ako dovoljno dugo,
Dovoljno uporno
Držim raširene prste u vodi,
Osjetim da voda je
Zaronila u mene.
Ako dovoljno dugo,
Dovoljno uporno
Šutim,
Osjetim ustajali miris duhana
Na kariranoj košulji
Glave zaronjene u očev trbuh.
Ako dovoljno dugo,

nadija zebronja

Dovoljno uporno
Listam,
Srećem pisca iz čije kose izrasta moja,
Dok mi je lice zariveno u njegov vrat
Golica me neosijedjelom bradom asfaltnog mudraca
I tjera na mučni kašalj
Tek izdahnutim duhanskim dimom.

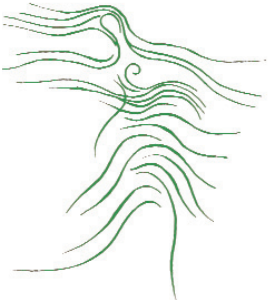

LOVE, DOG AND HELL

Hodam u plavo-bijeloj cicanoj haljini
Koju je nosila moja prijateljica
Kada joj je prvi put prišao
Njen sadašnji muž.
Sada je trudna i haljina joj više ne može,
A ja oživljavam njene uspomene.

Hodam u plavo-bijeloj cicanoj haljini.
Na ulici
Iz nekog muškarca u mene
Perverzno bulji Bukowski.
U njemu ja sam dobra žena
Potrebnija i od pisaće mašine.

Cicana haljina lepršа
Moje, njegove i tuđe uspomene,
Gleda u mene,
Dok nekoj dami pošteno plaća
Izmamljene zagrljaje.

L'OASIS

1.
Da nije tišine
Ne bi ni bila dragocjena
Ta pjesma iz džuboksa.

2.
Kad s radija u mene grune Coltrane,
Tog dana odbijam radni zadatak
I ne klanjam se glinenom silniku.
Sva zaplešem
Posmrtni trzaj.

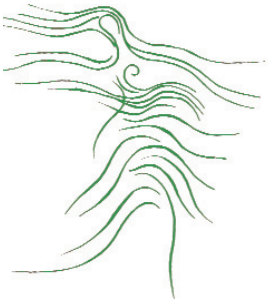

3.

Nekad, kad kapcima dozvolim da padnu
I pustim da se u ušća između mojih prstiju
Uliju tvoji,
U svom mraku ispod kapaka
Više i ne znam
Da li je pucnjem u daljini
Ljubomorni ljubavnik usmrtio suparnika,
Da li to djeca bacaju petarde,
Da li komšija ženi sina
Ili neko slavi pobjedu na izborima,
Da li ti je ruka topla od želje ili srama.
Znam da to što pucketa nije stara ploča
I nigdje se ne čuje
Kako svira Coltrane.

NERONOVO BDENJE

Ispred mene
U dolini
Gorjela je vatra od uličnih svjetiljki
Po brdima popadao žar.

Iza mene
U tek ugasloj logorskoj vatri
Uzavrio je kosmos.

Negdje u gradu
Otvorile su se
Glasačke kutije.

Kroz noć
Prisjećam se
Kako zvuči
Davis Miles.

PLES

Plesala sam ti
Uz Billie Holiday
I uhvatila Mjesec
U čaši vina.

Kap je s usana
Razlila Mjesec
U krugove

Mjesec je bila Billie Holiday,
Moja krv topla ko vino,
Tvoj pogled je kapao u kapima.

Voljela te je
Moja Billie Holiday.

PESMA PRETIHIH SLAVUJA

Pesnička knjiga Nadije Rebronje *Ples morima* delo je lepih paradoksa: prva je, a nije početnička, jednostavna je i svedena u izrazu, a opet bogata melodijom i značenjima, naglašeno je ženska i ženstvena, a lišena svake koketerije i sentimentalnosti, utemeljena je u tradiciju, a opet suštinski moderna.

Sam naslov čini se zagonetnim. Je li to ples po vodi, ocrtavanje *Krugova* u ozračju *Kapi*? Ili to lirski subjekat igra pred hladnom i gorkom pučinom, beskrajnog i nezainteresovanog sinjeg mora? Ova pesnička knjiga je i inače obeležena upečatljivom artikulacijom prostora. U nju ulaze realni prostori: Carigrad, Bosfor, Anadolija, Bogaz most, da bi odmah zatim njihova "geografska svakodnevica" bila poništena ulivanjem prostora u telo lirskog subjekta. Prostor tako postaje telesan, a žensko telo se oprostorava, širi postaje sveobuhvatno:

Jedna travka
Provirila iz pločnika
Tu, kraj Bosfora.
U očima, umjesto zjenica,
Dvije polovine
Jednog Istanbula.

To oprostorenje tela nosi rizik kataklizmičkog rušenja, ona koja se rastegla preko Bosfora kao Bogaz most, zna:

Jednog ću se dana morati srušiti,
Al ne znam samo
Kom će me kontinentu
Odnijeti talasi.

Kataklizmčno rušenje mosta, ali sada kao zgusnutu šifru zlog vremena, sadrži i pesma o rastanku (*Obale*):

Tvoja ruka
Ka meni pružena
Mostarski se srušila...

Ipak, ovo nije poezija kidanja i loma već, pre svega, poezija bogatih saglasja. Čak i tamo gde je naglašeno ljubavna, ona je, istovremeno, poezija složenog kulturnog identiteta, povezivanja Evrope i Azije, dalekih prostora Anadolije i zgusnute,

zagonetne čamotinje planinskog sela. Hafiz i Gurbibaba, i Sinan Mimar i Junus Emre, i Nazim Hikmet i Koltrejn, i Majls Dejvis i Bili Holidej - lirski subjekat objedinjuje svetove uključujući različita sazvučja u svoju bogatu složenost. Snažna samosvest mlade moderne žene egzistira uporedo s praiskonskom svešću o identičnosti žene i zemlje:

Dok ležim na zemlji
Kosa mi umršena
U pruće sunca,
Iz šake mi
Pet vlati trave
Niklo,
Na dnu nogu,
Mjesto stopala,
Obluci,
U grudi
Slila se kiša.
Zemlja sam
Na kojoj ležim.

Među pesmama posvećenim drugim umetnicima i duhovnim prethodnicima, izdvaja se i jedna diskretna, tanano ocrtana,

a suštinski važna nit. Iako ne pominje očevo ime, Nadija vodi nežan i bolan dijalog s Ismetom Rebronjom pesnikom i čovekom. I to ne samo u pesmi *Nit*, gde se u mirisu duvana, u kariranoj košulji, s "neosjedjelom bradom asfaltnog mudraca", pojavljuje Ismet onakav kakav je bio i kakvog ga pamtimo, već i u pesmi *Ispred kuće, ispod breze, dok pili smo kahvu*, koja je jedna od najlepših u ovoj zbirci. Tek nagoveštena narativnost, dalek odjek beskrajnog pripovedanja, slika prostora koja sugerišu čamotinju planinskoga sela u kome se uvek nešto čeka, neko dobro ili neko zlo, i u kome se to čekanje stalno pretače u priču. Ova pesma, kao ni druge pesme Nadijine, ne liči u izrazu, ritmu, artikulaciji na pesme Ismeta Rebronje, ali se ipak ostvaruje jedna duboka i dirljiva unutrašnja, duhovna saglasnost. "Ona tačka što raste iz daljine" dolazi i iz realnih prostora druma i iz zagonetnih i zapretenih unutrašnjih pejzaža, koje u ovoj pesmi suvereno dele pesnik i njegova kći:

Ona tačka što raste iz daljine

Možda nam drumom nosi
Požutjela neka pisma.
Možda po našu djevojku
dolaze prosci.
Možda od kuće kreće
Nekome dženaza.

Ona tačka što blijedi u daljini
Možda je bio vjetar
Što ne donese oluju.

Pesnička zbirka Nadije Rebronje pokazuje snažan, individualan i kultivisan pesnički talenat. U ritmu, slikama, značenjima ova poezija otkriva snažan, intenzivan doživljaj sveta u kome se emotivno i misaono objedinjuju na upečatljiv i samosvojan način.

Prof. dr Ljiljana Pešikan-Ljuštanović

SUSRET UDALJENIH SVJETOVA

Književni prvijenac Nadije Rebronje, zbirka pjesama *"Ples morima"*, svjedoči o nesvakidašnje zrelom pjesničkom talentu ove mlade autorice, koja se javlja kao iznimno samosvojan i izdvojen glas među pjesnicima najmlađe generacije. Iznenađuje i plijeni svježina metaforičkih slika u njenim pjesmama, te rafinirana jednostavnost sa kojom ona artikuliše svoje intelektualne uvide u stvarnost.

Naivnim i bezazlenim, katkada gotovo infantilnim uglom gledanja, koji je tipičan postupak oneobičavanja u pojedinim pjesmama, pjesnikinja u očiglednoj datosti čulnih senzacija prepoznaje, istražuje i otkriva njihovu metaforičku znakovnost.

"Ako dovoljno dugo,
Dovoljno uporno
Gledam u pahulje,
Vidim kako one stoje
A ja letim u vis."

Slikovnost u ovim pjesmama katkada zna biti uistinu maštovita i sugestivna. Tako lirski subjekt osluškuje "kako sija lice Mjeseca", ili "džepom prigušenu polifonu tišinu nepristiglog sms-a"; i onda kada "raspušta iz kose slavuje", ili kada otkriva Istanbul "skriven" u nečijem osmijehu; kada osjeća nelagodu dok "iz nekog muškarca u nju perverzno bulji Bukowski", ili kada daje prisegu pod brezom koja se preobrazila u palmu… Neobična je lakoća sa kojom se u Rebronjinim pjesničkim slikama lirski emotivni naboj spaja sa jezgrovitošću refleksije, a snimci običnog svakodnevnog iskustva neočekivanim obrtima preobražavaju se u metafore koje snažno odražavaju unutrašnje doživljaje.

U ciklusu pjesama "Kapi" dominiraju motivi i simboli iz tradicije sufijskog pjesništva (poput leptira i svjetiljke), i one su intimni razgovor sa svijetom islamskog orijenta, njegovom poezijom i duhovnošću. U pjesmi "Dvoje" razrađena metafora o dva dukata na defu čiji zvuk podražava erotsko sjedinjavanje, oživljava istovremeno pa-

nteistički doživljaj sjedinjenosti sa svijetom, kao i mističku opijenost sjedinjenja sa onostranim. Motivi iz sufijskog pjesništva u ovom ciklusu preobražavaju se i iznova propituju pod lećom pjesničke imaginacije, u sudarima slika iz fiktivnog (bilo književnog ili upamćenog) svijeta i onog stvarnog u koji je lirski subjekt situiran. "Tvoj stih je Anadolija u meni", kaže Rebronja u pjesmi posvećenoj Junusu Emreu. Otuda se njena misaonost i u ostalim pjesmama naslanja na istu duhovnu tradiciju:

"Ako ja tebe poznah
U prapočelu,
Početak i kraj
Nam nisu dovoljni
Ni potrebni."

Misaoni uvidi u stvarnost u Rebronjinim pjesmama katkada su vanredno lucidni i pronicljivi, smjeli u svojoj jednostavnosti, najžešće izraženi kao postupno razrađivanje jedne metaforičke slike. U pojedinim pjesmama njena zapitanost nad "posljednjim stvarima" je svjesno višeznačna, suzdržana i nedorečena, rasplinuta u lirskoj apstrakci-

ji, ili namjerno neupotpunjena očekivanom poentom.

U stapanju neposrednih čulnih utisaka sa reminiscentnim slikama, emocija se stalno ispituje, dovodi pod sumnju i prisutna je tek u nagovještajima. U najuspjelijim pjesmama u ovoj zbirci pjesnikinja polazi od preciznog bilježenja neposrednih čulnih senzacija, od oštrih i izdvojenih detalja stvarnosti, čija se emotivna sugestivnost postupkom asocijacija dalje propituje. Pjesnikinja često jednim zaokretom, u jednom jedinom stihu, analitički rastvara misaonu srž jednog doživljaja, ili jednog duhovnog ili čulnog uočavanja. Rebronjino imaginativno preoblikovanje konkretnih prizora neka je vrsta oniričkog sublimata raznovrsnih kulturnih, čitalačkih, umjetničkih i životnih iskustava - tako da se u lucidnom bljesku asocijacija, u neočekivanom sudaru metaforičkih slika, susreću udaljeni svjetovi mita, islamske duhovnosti i citata iz svjetske književnosti.

Asmir Kujović

BILJEŠKA O PJESNIKINJI

Nadija Rebronja je rođena 7. aprila 1982. godine u Novom Pazaru. Ime je dobila zato što se njegovo značenje na Istoku vezuje za vodu, rijeke, rosu, prizivanje vode tamo gdje je nema. Njeno prezime potiče iz Bihora u Crnoj Gori.

Diplomirala je Turski jezik i književnost na Katedri za orijentalistiku Filološkog fakulteta u Beogradu. Student je magistarskih studija na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Radi kao asistent na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Pazaru. Poeziju, prozu, književnu kritiku, eseje, i prijevode poezije sa turskog, osmanlijskog i ruskog jezika, objavljivala je u književnoj periodici u Srbiji, Crnoj Gori i Bosni i Hercegovini. Zastupljena je u zbornicima poezije i proze mlađih autora sa prostora bivše Jugoslavije. Nagrađivana je za eseje i književnu kritiku. Ovo je njena prva knjiga poezije. Pjesme iz ove zbirke prevođene su na turski jezik.

nadija_r@yahoo.com

SADRŽAJ

Kapi..... 5
*** (Jedna travka)..... 7
*** (Zaboravila sam ruke)..... 8
*** (Rastegla sam)..... 9
*** (Za koji ular ili grivu)..... 10
*** (Prvi put sretoh)..... 11
*** (Testiju đul-jaga drhtavo čuvam)... 12
*** (Tvoje su se oči)..... 13
*** (Odapeću strijelu)..... 14
*** (Dok ležim na zemlji)..... 15
*** (Tvoj stih je Anadolija u meni).... 16
*** (U kandžama)..... 17
*** (Dvije škrinje u očima nosim).. 18
Derviš..... 19
Dvoje..... 20
Nikada je bilo uvijek..... 21
*** (Da li ću ikada)..... 25
*** (Ako ja tebe poznah)..... 26
*** (Počeh da se davim)..... 27
Krug..... 28
Nemušti govor..... 29
Ispred kuće, ispod breze dok pili
smo kahvu..... 30
Prokletstvo..... 31
Tajni zavjet..... 32
Zadnji korak do utoke..... 33

Breza me je žalila jer sam krhka..... 34
*** (Neka neko)..... 37
*** (Prokukaše grdne vrane)..... 38
*** (Niz istu liticu strmu)..... 39
*** (Kad pratih te od sebe)..... 40
*** (Kiša je u pilulama)..... 41
*** (Dok udišem)..... 42
*** (Oprostite, biću iskrena)..... 43
Obale..... 44
Putevi..... 45
Intima..... 46
Nedožudno čekanje..... 47
Noćničenje..... 48
Nit..... 49
Love, dog and hell..... 51
L'oasis..... 52
Neronovo bdenje..... 54
Ples..... 55
Pesma pretihih slavuja..... 57
Susret udaljenih svjetova..... 62
Bilješka o pjesnikinji..... 67

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.4(497.11)-1
821.163.41.09-1

REBRONJA, Nadija
Ples morima / Nadija Rebronja. - Novi Pazar : Narodna biblioteka “Dositej Obradović”, 2008 (Raška : Gramis). - 70 str. : ilustr. ; 20 cm

Tiraž 500. - Str. 59-63: Pesma pretihih slavuja / Ljiljana Pešikan-Ljuštanović. - Str. 62-65: Susret udaljenih svjetova / Asmir Kujović.
ISBN 978-86-83251-13-1
a) Rebronja, Nadija (1982-) - “Ples morima”
COBISS.SR-ID 147142924

Ovo je, pre svega, poezija bogatih saglasja. Čak i tamo gde je naglašeno ljubavna, ona je, istovremeno, poezija složenog kulturnog identiteta, povezivanja Evrope i Azije, dalekih prostora Anadolije i zgusnute, zagonetne čamotinje planinskog sela. Hafiz i Gurbibaba, i Sinan Mimar i Junus Emre, i Nazim Hikmet i Koltrejn, i Majls Dejvis i Bili Holidej – lirski subjekat objedinjuje svetove uključujući različita sazvučja u svoju bogatu složenost.

Prof. dr Ljiljana Pešikan-Ljuštanović

Neobična je lakoća sa kojom se u Rebronjinim pjesničkim slikama lirski emotivni naboj spaja sa jezgrovitošću refleksije, a snimci običnog svakodnevnog iskustva neočekivanim obrtima preobražavaju se u metafore koje snažno odražavaju unutrašnje doživljaje. Rebronjino imaginativno preoblikovanje konkretnih prizora neka je vrsta oniričkog sublimata raznovrsnih kulturnih, čitalačkih, umjetničkih i životnih iskustava – tako da se u lucidnom bljesku asocijacija, u neočekivanom sudaru metaforičkih slika, susreću udaljeni svjetovi mita, islamske duhovnosti i citata iz svjetske književnosti.

Asmir Kujović